

'Waarom denk je dat het hoopje vastzit?'
vraagt Kibo voorzichtig.

Noa staart naar haar pootjes.
'Ik... ik vind het **eng** om los te laten',
stottert ze stilletjes.

Tamu de giraf kijkt de vriendjes
streng aan.
'Ssst! Even kalm nu.
Iedereen heeft er een andere naam
voor en dat is helemaal prima.'

'Kom eens, ik wil je iets laten zien!
Jengo de aap neemt Noa mee.

'Kijk! Witte **bolletjes** van een hyena!'

'En hier zie je de **drol**
van een leeuw.' Jengo knijpt
zijn neus stevig dicht.

'En deze mega grote **vlaai**?
Die is van een buffel.'

Noa's ogen worden groot als knikkers.
'Echt **iedereen** doet het. En allemaal anders!
'Wees daar maar zeker van!' grijnst Jengo.

Kijk eens goed.
Zien alle hoopjes er hetzelfde uit?

'Vroeger **durfde** ik ook niet',
bekent Ollie de olifant.

'Weet je wat ik toen merkte?
Als ik te lang wachtte,
werd mijn drollie steeds harder.
En dan deed het soms **pijn**.'

'Daarom is het fijn om te luisteren
wanneer je **buik** iets wil zeggen.'

'Vond je dat dan niet eng?' vraagt Noa.

Ollie glimlacht.
'Tuurlijk wel. In het begin zeker.
Maar van **proberen** kan je leren.'

 Maak een stevige vuist met je ene hand en probeer
je wijsvinger van je andere hand erin te duwen.
Maak nu een losse vuist en probeer het nog eens.